

ŽELEZNORUDSKÝ zpravodaj

www.zeleznaruda.cz

Září 2021
měsíčník / zdarma
XXI. ročník

autor fotografie:
Filip Brož

ÚVODNÍ SLOVO A INFORMACE Z RADNICE

Milí sousedé,

skončily letní prázdniny. Děti se vrátily do škol. Věříme, že do nich budou moci normálně chodit celý školní rok. Určitě si všichni přejeme, aby už nepřišla žádná další silná vlna pandemie, která by nás opět zavřela doma. Stále však nejsme z nejhorsího úplně venku, proto je pořád namístě opatrnost a vzájemná ohleduplnost. Dodržování opatření nám život sice zneprjemňuje, ale zároveň umožňuje. Pamatujme na to. Stojí za to vydržet.

Investice

Železnorudsko je na prahu zásadních změn k lepšímu. Asi jste zaznamenali, že už začala výstavba našeho nového náměstí. Čekáme na něj několik desetiletí. Zhruba za rok se konečně dočkáme. Během výstavby vás prosíme o trpělivost a porozumění. Výsledek bude stát za to.

Sen několika generací o železnorudském náměstí se už začíná měnit v realitu.

Během léta jsme dokončili i další rekonstrukce našich ulic, zejména ulice U Řezné mezi bytovkami u kotelny, která byla v žalostném stavu. Přitom byly opraveny i kanalizační šachty. Především mládež si už plně užívá nového fotbalového hřiště s umělou trávou vedle pumtrackové dráhy, které bylo dokončeno před několika dny a opět se tak rozšířila možnost sportovního využití na Železnorudsku.

Nedávno dokončené fotbalové hřiště s umělým povrchem.

Navíc jsme sportoviště vybavili veřejně přístupnou lékárníčkou umístěnou na informativní tabuli a druhou lékárníčku včetně batohu věnoval Josef Jaroš z Dopravní zdravotnické služby. Batoh pro základní ošetření je k dispozici v klubovně.

Obě lékárníčky jsou volně k dispozici.

Složitější situace nastala u výstavby biotopu a přírodního koupaliště Žabáky. V průběhu prací se zjistilo, že hráz nádrže je v mnohem horším stavu, než se předpokládalo a bylo v projektu. Problém intenzivně řešíme s projektantem i stavební firmou. Je to bohužel hodně starostí navíc, téměř jistě dojde k posunu termínu dokončení. Ale všichni společně děláme maximum, abychom všechny problémy vyřešili a mohli si užívat koupání co nejdříve.

Stavební práce odhalily, že hráz nádrže Žabáky je bohužel v mnohem horším stavu, než se předpokládalo.

Všechny tyto projekty mají společný cíl. Nejsou určeny turistům, ale primárně místním. Naší snahou totiž je, aby se nám na Železnorudsku žilo stále lépe a lépe. K tomu je nezbytná kvalitní infrastruktura, fungování klíčových služeb, ale také pestrá nabídka volnočasových aktivit. Věříme, že jste si užili Železnorudské slavnosti, promítání v našem letním kině či další fajn akce. Už za pár dní nás čeká také druhý ročník hudebního festivalu Večer pro Železnorudsko.

Železnorudské slavnosti opět nabídly pestrý program pro celou rodinu, spoustu dobré muziky, atrakcí, jídla i pití. Hlavním vystupujícím slavností byl slavný YO YO Band.

Život a turismus

Dostali jsme se do stejné situace, v jaké jsou i další horská střediska či jiné turisticky atraktivní destinace nejen v Česku. Nápor návštěvníků či majitelů apartmánů, kteří u nás tráví hlavně víkendy, totiž kromě benefitů přináší i stále více a více negativ pro život místních.

Město sice má, i kvůli prodeji vlastních nemovitostí v minulosti, jen velmi omezené možnosti, jak tento problém řešit, přesto se o to ale snažíme. A v příštích měsících se do toho pustíme ještě s větší vervou. Dlouhodobě je totiž neudržitelné, aby ceny nemovitostí byly vysoko nad možnostmi drtivé většiny lidí, aby místní neměli kde zaparkovat, nebo cestou do práce museli obcházet odpady návštěvníků, z nichž navíc město ani nemá finanční příjem.

Využijeme proto všech nástrojů, které využít můžeme, abychom tuto situaci změnili. Již několik měsíců se díky činnosti městského úřadu snažíme maximalizovat alespoň příjmy z ubytovacího poplatku a dalších, vyhledáváním neregistrovaných ubytovacích zařízení. Vítejte zde návštěvníky, ale turismus nemůže být na úkor rozpočtu města a především kvality života místních. Chceme a potřebujeme, aby zde spokojeně žili lidé, kteří se podílejí na fungování a sousedské atmosféře Železnorudska. Bez nás, kteří zde trvale žijeme, by se z našeho města stal jen jakýsi turistický resort bez duše, tradic i fungujících služeb. To nesmíme dopustit. A také nedopustíme. Už jsme proto začali s výstavbou městských bytů, vedeme intenzivní jednání s developery, zlepšujeme infrastrukturu, hledáme zákonné možnosti zvýšení příjmů od návštěvníků či majitelů apartmánů. Budeme tyto lidi

motivovat i k tomu, aby k nám nejezdili pouze na víkend, ale aby se stali našimi občany a skutečně zde žili. Přinese to příjmy do městské pokladny, ale také to zásadně změní jejich vztah k našemu městu. Už nebudou jen „víkendáky“, kteří si u nás užívají, ale stanou se místními, kteří zde žijí, kterým na našem městě záleží.

Není a nebude to lehká práce. Ale jsme připraveni a odhodláni ji podstoupit. Aktivně oslovujeme města a obce s podobnými problémy, komunikujeme se starosty, diskutujeme o možných řešeních, inspirujeme se navzájem. Čerpáme zkušenosti i v zahraničí. Pokud chceme, aby se místním na Železnorudsku dobře žilo, jiná cesta není. Zkrátka si to odpracujeme. Budeme rádi, když nám budete držet palce, případně nám pomůžete. Jde o náš společný zájem.

Přejeme vám pěkné září a pokud chcete být aktuálně informováni o dění v Železné Rudě, sledujte oficiální facebookové stránky města (www.facebook.com/mestoZeleznaRuda). nebo si objednejte odběr Mobilního rozhlasu (www.zeleznaruda.mobilnirozhlas.cz), kde informujeme o důležitých událostech. Zároveň prosím pamatujte, že v případě potřeby se na nás můžete kdykoli obrátit na mail:

starosta@zeleznaruda.cz,
na telefon: 724 181 624,
mistostarosta@zeleznaruda.cz
a na telefon: 734 269 989.
Jsme zde pro Vás.

*S úctou a přáním všeho dobrého,
Filip Smola, starosta města,
Petr Najman a Filip Brož, místostarostové*

ROZHOVOR

Malé ohlédnutí za dalšími povedenými Tradičními železnorudskými slavnostmi společně s jejich pořadateli a účastníky.

Společně s Ladislavem Vízkem o fotbalovém zápase.

ŽZ: V Železně Rudě jste již po několikáté. Byl jste tady někdy i mimo fotbal?

LV: No, to ne.. Jezdím sem zatím jen kvůli fotbalu, ale tuhle tradici jsme začali před x lety a můžu vám říct, že sem jezdíme strašně rádi, i když je to strašně daleko.. Ale ti lidé, to všechno tady, ta spokojenost, to je tak hezké, že sem bohužel jedu za rok zas. Smích. Já mám v Janovicích nad Úhlavou část rodiny, takže já to tady znám a kdysi jsem sem jezdíval.

ŽZ: Co říkáte na dnešní fotbal? A na kvalitu místního „manšaftu“?

LV: Já vám něco řeknu.. smích. Dnešní fotbal se povedl, že se z toho udělala tak trochu sranda, trošku show díky Dobiášovi, Panenkovi.. to jsou 80. léta, takže ti starší lidé v hledišti, ti si to náramně užívali. Kdybychom to hráli naplno tady s těma klukama, tak by z toho nebyla taková estráda a přátelák. Domácí to pochopili, divákům se to líbilo.. prostě ten výsledek není tak důležitý, my jsme vyhrát museli. Smích. Bylo to trochu jako Sparta - Monako. Opět smích.

S Antonínem Panenkou o kvalitě místního „manšaftu“.

ŽZ: Vy jste v Rudě po několikáté. Byl jste tady někdy i mimo fotbalový zápas?

AP: Já si myslím, že asi ne, i když je Šumava krásná, ale hlavně přes zimní sporty a na to já jsem nikdy moc nebyl.. V podstatě jsme to měli zakázané.

ŽZ: V Rudě jste na fotbalovém zápase po čtvrté, ale co říkáte na dnešní zápas?

AP: Ty zápasy jsou si hodně podobné, jsou tady vždycky příjemní lidé, kteří fandí, příjemný soupeř.. akorát my už bohužel nemůžeme tolik utíkat jako ostatní. Jeden break tomu tak doslova byl. Sestava Siegl, Vízek, Panenka, Dobiáš. Já jsem si myslel,

že je to přenos z 20 kilometrů chůze z Tokia. Smích. Je tady krásné prostředí, krásné hřiště, velmi příjemní lidé. Důležité hlavně je, jestli se to líbilo divákům.

ŽZ: A co říkáte na kvalitu rudského fotbalu?

AP: No, mně za ty čtyři roky připadá, že je sestava pokaždé jiná, takže těžko to nějak hodnotit. Ale kluci jsou ohleduplní, příjemní, nejsou to žádní blázni, kteří by chtěli za každou cenu vyhrát. Je to takový pohodový zápas, proto sem vždycky rádi jezdíme.

Byl Horst Siegl v Železně Rudě i mimo fotbalové zápasy?

ŽZ: Ty sem jezdíš dost často, hlavně kvůli fotbalu. Byl si ale v Rudě i mimo zápasy? Líbí se ti tady?

HS: Nebyl jsem a jsem trochu zklamaný, protože většinou je to jen ten zápas, pak nějaké to pivo a zpátky domů. Když jsem ale byl na koncertu Marka Ztraceného, tak mi hned říkal, že musím přijet, že je to tady krásné. Já jsem taky z hor, konkrétně z Krušných, takže taky lyžuju, a rád bych se sem v zimě podíval.

ŽZ: Po kolikáté jste tady se současným týmem na fotbalovém zápase?

HS: Já jsem tady s týmem potřetí, ale předtím jezdila Kozlovna, takže vlastně popáté, ale opravdu jen na fotbal, což je tedy trochu ostuda.

ŽZ: A co říkáš na kvalitu místního „manšaftu“?

HS: No, když to vezmu, že loni byli trošku starší a trošku fotbalovější a letos byli mladší a byli horší, tak i přesto padl lepší výsledek pro nás. Škoda, že nešla světelná tabule, ale myslím, že byl výsledek 8:3.

S Kameramanem Petrem Suchým

ŽZ: Co vidíš z pozice kameramana, který točí slavnosti už několikátým rokem, že si lidé užívají na slavnostech nejvíc?

PS: Myslím si, že lidi baví kapely, u kterých by to člověk nečekal. To se většina začne pohupovat, tak to je příjemné. Kdo si to ale užívá nejvíc, jsou určitě děti.

Velitel hasičů Patrik Soukup o simulované dopravní nehodě.

ŽZ: Co jste si připravili na slavnosti za ukázkou?

PS: Pro letošek jsme si připravili dopravní nehodu se dvěma zraněnými. Zasahovala jednotka dobrovolných hasičů Železná Ruda a stanice Hasičského záchranného

sboru Plzeňského kraje, stanice Železná Ruda, kde jsme to klukům neudělali vůbec lehké díky dvěma těžkým zraněním. Podobnou ukázkou jsme již na slavnostech předváděli, ale díky covidu jsme před lidmi dva roky nevystupovali, takže je to zase něco nového.

Kapela NEZMAŘI

ŽZ: Za dlouhých 50 let hraní s kapelou vystupujete v Železně Rudě poprvé. Jak se Vám tady hrálo?

NEZMAŘI: Popravdě nás to tady moc překvapilo. Ač jsme se toho trochu obávali, měli jsme skvělou pozornost od diváků, zpívali s námi, tleskali. Opravdu krásná atmosféra. Věříme, že jsme v Železně Rudě nehráli naposledy.

Se starostou Železně Rudy Filipem Smolou

ŽZ: Jak sis užil slavnosti letošní rok?

FS: Slavnosti jsem si užil maximálně, doufám, že se skvěle bavili i všichni ostatní. Už teď se těším na příští rok, kdy se slavnosti budou odehrávat také na našem novém náměstí!

Rozhovory připravila Adéla Brožová

PŘÍSPĚVKY SPOLKŮ A ORGANIZACÍ

Kynologové zakončili víkendové kurzy

V sobotu 10. července se konala závěrečná hodina víkendových Kurzů poslušnosti a socializace pod záštitou ZKO Železná Ruda. Po dobu 10 lekcí se majitelé psů se svými psími kamarády učili, jak svého psa začlenit do běžných a samozřejmých situací jako je pohyb ve městě, čekání před obchodem, setkání s jinými psy, doprava atd. Pod dohledem výcvikářky Andrei Kaslové a instruktorky Věry Šabatkové si účastníci se svými psy osvojovali základní povely tak, aby se mohli spolehnout, že je jejich pes poslechne.

Na sobotní poslední lekci si lektorky připravily „malé závody“. Účastníci museli splnit celkem 8 úkolů: přivolání psa, skok přes překážku, chůze po kladině a přes „áčko“, naložení a svezení psa na zahradním kolečku, přivolání psa při rušivém elementu – kopací míč, plazení, posezení ve skupince s dalšími psy a slalom. Plnění úkolů šlo všem účastníkům velmi dobře a zejména při některých docházelo na úsměvné situace. Úkoly plnila všechna zúčastněná plemena bez rozdílu, proto bylo docela legrační pozorovat například, jak se majitelka bernardýna snaží svého psiho miláčka naložit do kolečka. Zvládla to! Rozmanitost plemen na kurzu posuďte sami: bernardýn, bígl, čínský chocholatý pes, doberman, flat coated retrívr, německý krátkosrstý ohař a špic.

Účastníky kurzu nejsou jen místní. Se svou fenkou bernardýna dojížděla do Železné Rudy i Michaela Votrubová z Brnířova u Domažlic. „Já jezdím s Meggie i na individuální výuku

k Renče Neumannové. Kurzy v Železné Rudě absolvuji na základě doporučení od kamarádky. Mám roční fenku bernardýna a s kurzem jsem moc spokojená. Díky němu začala Meggie poslouchat. Lektorky jsou super a vždycky s nimi byla perfektní domluva. Mohli jsme se ozvat telefonicky, když jsme si s něčím nevěděli rady.“

Z místních obyvatel chodil na kurz Marek Bendl se psem Montym, kterému bylo v době závěrečné hodiny víkendového kurzu 9 měsíců. „Naším cílem bylo, aby se Monty seznámil s jinými psy, nebyl agresivní a naučil se základní povely. To se povedlo. Já budu ve výcviku pokračovat dál v rámci hodin s Renčou. Jako instruktorka je hrozně fajn.“

Právě pan Bendl se svým psem Montym celé „malé závody“ v sobotu vyhrál. Všichni účastníci dostali diplom a pamlsky pro své psy. Příjemné dopoledne ve velmi přátelské atmosféře zakončily lektorky vyhlášením výsledků a velkou pochvalou všem účastníkům za jejich pokroky. Další víkendový kurz plánují v Železné Rudě na duben 2022. I proto lektorky připomněly, že výchova psa je běh na dlouhou trať a práce na celý život. Absolvováním kurzu poslušnosti a socializace se bude všem majitelům s jejich psy lépe a snadněji pracovat. Tak ať se všem život po boku jejich psích parťáků líbí a daří se jim.

Mirka Frenzlová

Čtenářská výzva 2021 s novinkami v Městské knihovně Železná Ruda, 3. část

Za sebou již máme deset témat čtenářské výzvy a dnes si představíme dalších, předposledních, pět témat.

11. Kniha, kterou po přečtení někomu darujete

Při plnění tohoto tématu knihovna až tak nepomůže, protože všechny půjčené knihy se musí zase vrátit zpět do knihovny. Když jsem se dotazovala čtenářů, zda se k nějaké knize opakovaně vrací (rozhovory s lidmi z jednotlivých složek města v předchozích číslech zpravodajů), jen málokdo mi odpověděl ano. Proto v tomto tématu vidím hezkou příležitost poslat přečtenou knihu dál.

12. Kniha, jejíž děj se odehrává na vesnici

Pod toto téma jsem zařadila knihu Musíme být statečné od Frances Liardet. Kniha přibyla do knihovny tento rok spolu s Porodní sestrou z Osvětlemi (Magda Knedler) a Osvětlimským procesem (Annette Hess). Na válečné romány musí mít člověk náladu. I když dopadnou dobře, samotný příběh se bez slz asi neobejde. Stejně tomu bylo i s knihou Musíme být statečné. Je krásná, ale tak smutná...

13. Kniha, jejíž název se skládá z 21 písmen

Tak toto je opravdu oříšek. Musím se přiznat, že písmenka vždy počítám až po dočtení knihy, doufám a pořád nic. Každopádně knihovna vám může nabídnout nově knihy: Prolhaný život dospělých (Elena Ferrante) nebo Bez bontonu, bez konvencí (Marcela Mlynářová).

14. Kniha s pruhovanou obálkou

V žebříčku databáze knih je pod tímto tématem uvedena celá série od Mony Kasten Začít znovu. Všechny tyto knihy má naše knihovna ve svém fondu. I když pruhy nejsou úplně ostře vyvedeny, knihy se počítají. Dva pruhy má na obálce i kniha Věci, na které nastal čas od Petry Soukupové. Dále se sem také řadí Suchý hadr na dně mořském (Ivana Chřibková). Ze starších knih, které zde knihovna má a mají pruhovanou obálku, můžeme použít Hanu, Tatéra z Osvětlemi nebo Ženu v okně.

15. Kniha, jejíž název je i jménem hlavní postavy

Doporučuji knihu Dominika na cestě Japonskem. Dominika přicestovala do Japonska, pronajala si motorku a dobrodružství mohlo začít. Může se zdát, že se člověk spíše začte do románu nebo detektivky, ale tady jsem se opravdu začetla do cestopisu a nemohla se odtrhnout. Až snad s poslední stránkou.

Čtenářské konto

Mnoho čtenářů stále tápe, pokud se jedná o vlastní čtenářské konto, které může čtenář sám spravovat z pohodlí domova. Ať už se jedná o prodloužení výpůjček nebo o informaci kdy a jakou knihu četl, kolik knih přečetl např. za rok, termín registračního poplatku atd. Zde je tedy návod, jak své čtenářské konto používat:

- 1) do internetového vyhledávače zadejte www.knihovnaruda.cz – to jsou jediné oficiální stránky Městské knihovny Železná Ruda.
- 2) v pravé části stránky je odkaz na: on-line katalog, klikněte na tento odkaz.
- 3) objeví se zelená tabulka, pod kterou naleznete Instrukce, Další možnosti a Další možnosti vyhledávání. Najedte kurzorem na Další možnosti a stiskněte druhý odkaz – Vaše čtenářské konto.
- 4) vyplňte číslo průkazky, případně e-mail, pod kterým je vedeno vaše čtenářské konto v knihovně (ten opravdu musí souhlasit, jinak konto nebude fungovat). A poté vyplňte rok, měsíc a den vašeho narození.
- 5) objeví se vaše čtenářské konto. Hned nahoře je odkaz: Prodluž označené výpůjčky (vpravo). Zde tedy můžete své výpůjčky prodloužit. U výpůjček označených R znamená, že jsou rezervované dalším čtenářem, a že by bylo vhodné tyto knihy přinést do knihovny co nejdříve. Pozor, výpůjčky můžete prodloužit pouze 2x tak, abyste je doma tedy měli maximálně tři měsíce. Poté nastává povinnost každého čtenáře takové knihy vrátit.
- 6) pod tabulkou s vašimi přečtenými a půjčenými knihami naleznete ještě větu Zobraz vyřizené záznamy za posledních 100 dnů. Zadanou číslovku můžete změnit, a tak se podívat, jaké knihy již máte přečtené a v jakém období jste je četli.
- 7) pod tabulkou je také políčko na odhlášení, které použijete při odchodu ze svého konta.

Pokud své čtenářské konto nechcete obsluhovat on-line, stačí zavolat v otevírací době knihovny na číslo 376 387 023 nebo napsat kdykoli na e-mail knihovnaruda@tiscali.cz a výpůjčky vám budou prodlouženy.

Zavírací dny v knihovně:

13. 9., 28. 9. a 17. 11. 2021.

Léto se nám pomalu chýlí ke konci, proto užívejte posledních, snad teplých dní, a těšte se na nadcházející podzim plný barev nejen v knihách.

Aneta Šárka Soukupová,
knihovnice

Městská knihovna Železná Ruda - katalog Clavius

ON-LINE katalog - Zadání dotazu :

Vyhledávat : ve všech dokumentech

Autor začíná :

Název začíná :

Klíčové slovo začíná :

Signatura svazku začíná :

Libovolné pole začíná :

hledaný termín a stisknete tlačítko HLEDEJ. Pokud vyplníte více řádek, vyhledané výsledky budou sp znakem * nebo ?). Kliknutím na nadpis pole si zobrazíte rejstřík termínů použitých v tomto poli. Může

Další možnosti : [Seznamy a novinky](#), [Vaše čtenářské konto](#), [Návrat na hlavní stránku](#).

Další možnosti vyhledávání : [Souborný katalog naučné literatury](#), [Souborný katalog článků](#)

Městská policie informuje - Rezidentní parkování

V souvislosti s nárůstem turismu v regionu navýšila v letních měsících Městská policie Železná Ruda četnost kontrol na vyhrazených parkovištích pro rezidentní parkování.

Dle platného nařízení č. 33/363, kterým se upravují podmínky dopravního režimu na území města Železná Ruda, byly

v měsíci červenci řešeny více jak tři desítky vozidel na rezidentních parkovištích, v měsíci srpnu pak proběhlo patnáct kontrol. Z tohoto počtu parkovala na vyhrazených parkovištích více jak polovina vozidel oprávněně, tedy s přidělenou P-kartou, která ovšem nebyla touto kartou opatřena. Žádáme proto touto

cestou držitele P-karet o jejich viditelné umístění za čelním sklem vozidla. Správné umístění P-karty napomáhá rychlejší kontrole dodržování výše zmíněného dopravního režimu ve městě.

*Mgr. Josef Podlešák,
velitel Městské policie Železná Ruda*

DORAZILO DO REDAKCE

Oblíbená anketa Strom roku letos již po dvacáté

Podpořte strom, který si zaslouží pozornost a péči

Hlasujte v anketě Strom roku. Do finále letos jubilejního 20. ročníku ankety Strom roku postoupila dvanáctka kandidátů ze sedmi krajů. Ti usilují o prvenství v podobě odborného ošetření zdarma a postupu do celoevropského kola soutěže. Lidé mohou své favority podpořit online na www.stromroku.cz anebo pomocí DMSky do 12. září. Od vzniku ankety se do hlasování zapojilo více než 729 tisíc lidí a vybralo se téměř 2,8 milionu korun, které putovaly na výsadbu a ošetření stromů.

Rozhodněte o nejlepším adaptačním opatření na změnu klimatu

Jak předcházet škodám z přivalových dešťů a dalším extrémům počasí, které na nás dopadají stále častěji? Také na to hledali odpovědi autoři osmnácti projektů, které se letos probíjaly do finále soutěže Adapterra Awards. Podpořit až dva

favority z finálové osmnáctky mohou lidé do 15. října na www.adaptterraawards.cz

Zapojte se do výsadby Aleje svobody

V bývalém vězeňském zařízení pro politické odpůrce komunistického režimu Vojna u Příbrami vyrostle nová Alej svobody. Město zvítězilo v grantové výzvě Nadace Partnerství, která tradiční výsadbu symbolických sametových alejí organizuje. Akce, která běžně pojme až 500 dobrovolníků, letos připadne na sobotu 13. listopadu. Město ji uspořádá v součinnosti s Hornickým muzeem Příbram s možností prohlídky za symbolické vstupné. Nová výzva pro obce na výsadbu Aleje svobody 22 bude vyhlášena příští rok na jaře. Více o putovní akci na www.alejsvobody.cz.

*Anna Poledňáková,
PR koordinátorka iniciativy Sážíme budoucnost*

autor: Lucie Mojžíšová

Křížová cesta

Pro nejistou situaci s koronavirem nelze letos tradiční procesí na křížovou cestu organizovat.

Vysvěcení křížové cesty s kaplí svaté Anny proběhlo 30. 9. 1995 a od té doby se každoročně konalo procesí vždy poslední sobotu v září. Nejen farníci a návštěvníci Železné Rudy, ale i poutníci z Německa v hojném počtu mají tuto tradici v oblíbení. Ve snaze, aby nezanikla, zveme Vás k setkání u kaple svaté

Anny na Hladovém vrchu, ovšem bez Mše svaté a za dodržení hygienických pravidel. Křížovou cestu si můžete projít jednotlivě, nebo dojet na parkoviště u hotelu Belveder.

Těšíme se na setkání 25. 9. 2021 mezi 11:00 a 12:00 hod.

Doufáme, že v příštím roce bude moci tato naše tradice opět ožít v plném rozsahu.

*Za organizátory
Milena Vobrová*

Centrum JANA Domažlice

Centrum JANA
Dobrovského 253
346 01 Horšovský Týn

mob.: 605 255 385

mob.: 724 027 951

e-mail: teren@centrumjana.cz

FB: Jana Terén

web: www.centrumjana.cz

Streetwork (práce v terénu):

Po 16 - 20 h

Út 17- 20 h

Čt dle domluvy

JANA - kancelář:

Út 12 -17 h

ST 12 - 16 h

Kdo jsme a co děláme?

Jsme nízkoprahová sociální služba pro osoby pracující v prostituci a uživatele návykových látek.

Klientům nabízíme bezplatně materiál sloužící k minimalizaci zdravotních rizik. V oblasti prostituce to jsou mj. kondomy a u konzumentů návykových látek měníme infekční injekční materiál za čistý.

Na veřejných prostranstvích sbíráme odhozený použitý infekční materiál, čímž zamezujeme šíření závažných chorob (např. HIV, žloutenky typu C a syfilis).

Klienty testujeme na krvi a pohlavně přenosné nemoci.

Svojí činností se snažíme klienty učit, jak minimalizovat rizika, kterým jsou vystaveni.

Tím, že podpoříme zdraví jednotlivce, ovlivníme i zdraví veřejné.

Našli jste pohozenou stříkačku?

· Najdete-li pohozenou použitou injekční jehlu nebo stříkačku, **NEDOTÝKEJTE SE JÍ!**

· **NÁLEZ OZNAMTE** na městskou policii, Policii ČR nebo na terénní program Centra JANA, jenž zabezpečí jejich bezpečnou likvidaci.

· S použitou injekční jehlou a stříkačkou se manipuluje pouze pomocí vhodného nástroje, např. pinzety nebo kleští. Poté se ukládají do pevného obalu s uzávěrem – tlustostěnný kontejner, který je možno v případě nouze nahradit např. PET lahví.

· Použité injekční jehly a stříkačky se likvidují jako nebezpečný infekční odpad a neměly by se dostat na volně přístupná prostranství. **NEPATŘÍ DO POPELNICE!!!**

· Při poranění hrozí přenos infekčních chorob, např. viru HIV způsobujícího nemoc AIDS či hepatitidy C.

· Poučte děti, že nesmí objevené použité stříkačky brát do ruky, ale aby takovýto nálezní oznámily někomu staršímu nebo dospělému, který se postará o odklizení (viz výše).

Vážení čtenáři,

letošní prázdniny byly pro nás až nezvykle klidné. Stanice HZS Železná Ruda sice vyjela za dva prázdninové měsíce ke 30 událostem, my jsme vypomáhali pouze u 3 z nich. I proto nám zbylo více času na údržbu techniky a výcvik. Po dvouleté pauze jsme se také zúčastnili Železnorudských slavností a byli jsme velmi mile překvapeni vaším zájmem o naše dobroty z grilu, které jsme během soboty zcela vyprodali. Děkujeme za návštěvu našeho stánku a těšíme se na další rok. Zároveň Vás chceme pozvat na „den otevřených dveří“ naší hasičárny, který bude menší náhradou „slavnostního otevření“, které se minulý rok kvůli pandemii nemohlo uskutečnit.

Události za červenec a srpen 2021:

14. 8. 2021 – Požár / planý poplach – Původně jsme vyjeli společně se stanicí HZS Železná Ruda k požáru hotelu Špičák, kde sepnulo požární čidlo. Po příjezdu stanice bylo zjištěno, že se jedná o planý poplach a my jsme se vrátili na stanici.

19. 8. 2021 – Únik látek – Jako posilová jednotka jsme vyjeli za stanicí HZS k rozsáhlému úniku oleje na silnici Gerlova Hut' – Nová Hůrka. Dovezli jsme další zásoby sorbentu pro úklid komunikace od skvrny o délce přes 300 m.

28. 8. 2021 – Dopravní nehoda – Opět jsme vyjeli jako posilová jednotka za stanicí HZS, která odstraňovala delší olejovou skvrnu po dopravní nehodě v prostoru serpentýn při sjezdu z Nejvyššího bodu na Starý Brunst. Dovezli jsme dodatečně zásoby sorbentu, kterým byl olej ze silnice odstraněn.

Den otevřených dveří

Protože nám v minulém roce pandemie koronaviru a vládní nařízení neumožnili uspořádat slavnostní otevření nové hasičárny, a my vás nechtěli připravit o možnost podívat se do zrekonstruované a nové části naší nové stanice, rozhodli jsme se uspořádat „den otevřených dveří“. Ten se bude konat v sobotu 25. 9. 2021 od 15 hodin. Bude možné prohlédnout

si stanici, zásahovou techniku, budou prováděny exkurze a ukázáno zázemí. K tomu bude k připraveno občerstvení. Těšíme se na vaši návštěvu.

Filip Brož

www.hasiciZR.cz

www.facebook.com/hasiciZR

ITC A EC INFORMUJE

Milí čtenáři,

prázdniny skončily a my doufáme, že podzim proběhne za normálních podmínek, které nám umožní se setkávat a realizovat společné akce. A že jich pro vás máme připraveno...

Nejprve proběhne 11. 9. festival Večer pro Železnorudsko, který bude letos zaměřen hlavně na rockové kapely. O této akci jsme se vám již zmínili v minulém čísle zpravodaje, ale z organizačních důvodů jsme byli donuceni změnit program festivalu (viz plakát na straně 19). Pevně věříme, že tato změna pro vás bude zajímavá a vítaná.

O týden později 18. 9. proběhne akce Uklidme Železnorudsko. Tento úklid je součástí Světového úklidového dne, který na tento termín připadl. Akce bude stejně jako na jaře probíhat individuálně. Od 10. 9. pro vás budou připraveny pytle a rukavice u nás v Environmentálním centru a v krámku v Hojsově Stráži.

Po prázdninách budeme také pokračovat v našich přednáškách a v promítání kina. Akce budou probíhat vždy v sudý čtvrtek a bližší informace naleznete na našich stránkách, Facebooku i vyvěšených plakátech. Těšit se můžete na nové filmy i cestopisné přednášky. V sále bude probíhat také cvičení nejen

pro ženy a každý lichý čtvrtek malování v Komárkově knihovně. Výjimkou bude cca 10 dní v říjnu, kdy bude v sále probíhat plánovaná úprava stropu z důvodu úpravy akustiky místnosti, na kterou město získalo dotaci od Plzeňského kraje.

Pokud byste měli zájem se jakékoliv z aktivit zúčastnit a nevíte koho oslovit, obraťte se na nás. Jsme vám k dispozici.

S přáním hezkého podzimu,

*Barbora Kučeravá,
vedoucí ITC a EC*

18. 9. 2021

UKLIÐME ŹELEZNORUDSKO

POJÐME SI UKLIDIT ZA HUMNY!

V RÁMCI CELOSUVĚTOVÉHO DNE ÚKLIDU (WORLD CLEANUP DAY) SI POJÐME UDĚLAT SVĚ OKOLÍ HEZČÍ.

KAŹDÝ ZÁJEMCE SI MŮŹE VYZVEDNOUT PYTLE A RUKAVICE ZDARMA OD 10. 9. 2021.

KDE:

- v Environmentálním centru 8-17:30 h,
- v obchodě Stará pošta na Hojsově Stráži ÚT, ST, SO, NE 8-15 h a ČT, PÁ 8-12 h, 14:30-18 h.

Bližší informace naleznete na: www.uklidmecesko.cz

Uklidme Česko je dobrovolnická úklidová akce, která probíhá na území celé České republiky (a dokonce na pár místech mimo ni). Jejím cílem je uklidit nelegálně vzniklé černé skládky a nepořádek.

AKCE PROBÍHÁ INDIVIDUÁLNĚ.

DALŠÍ INFORMACE: envicentrum@zeleznaruda.cz, popřípadě: 606 675 991

Uklidme Česko

BÁJEČNÉ DĚTSTVÍ V ŽELEZNÉ RUDĚ – část VI.

Události kolem února 1948 zasáhly do životů mnoha lidí a rodina pana Rezka nebyla výjimkou. Přečtěte si, jak celé období vnímal tehdy devítiletý Václav. Aby však vypravování pana Rezka mělo i veselou notu, dočtete se, milí čtenáři, jak probíhaly „dětské šibřinky“ neboli maškarní ples...

V únoru následujícího nešťastného roku 1948 začaly v politickém životě státu zásadní změny, které ovlivnily běh věcí veřejných na příštích čtyřicet let. Vláda se totálně rozhádala a většina ministrů podala do rukou pana presidenta Beneše demisi. Až na komunisty, vedené Klementem Gottwaldem. Tento lhář, intrikán, zrádce a později i vrah se vetřel k prezidentu Benešovi se svým návrhem, že se ujme vlády sám se svojí stranou – KSČ. President Beneš dlouho váhal, ale pod tíhou okolností a dělnictva řvoucího v ulicích nakonec svolil. Neměl jinou možnost.

A jen proto mohl následně Gottwald pronést na Staroměstském náměstí svůj památný projev, začínající slovy: „Právě jsem se vrátil z hradu...“

Byl jsem tenkrát malý kluk, rozum jsem z toho neměl. To, co píš, vím z vyprávění rodičů, kteří z toho vývoje byli nešťastní a školili mě, co mohu říkat doma a co ve škole...

Brzy nato jsem si na cestě ze školy všiml jedné změny v blízké ulici a ptám se maminky: „Mami, pan Maxa se nechal přejmenovat?“ „Proč myslíš?“ opáčila maminka. „No, včera měl na krámě ještě nápis Karel Maxa – řezník, a dnes je tam nápis MASNA, takže se asi nechal přejmenovat,“ povídám já.

Mamka se jen smutně pousmála, pravíc: „No víš, synku, oni mu ten krám komunisti sebrali, prostě znárodnili!“ „A to se smí?“ Já na to. „Smí, oni si na to vydali zákon“. Ale on pan Maxa měl ještě kliku, udělali ho „národním správcem“ svého vlastního řeznictví. O takových věcech s nikým nemluví, lidi jsou zlí!“ Uzavřela mamka náš rozhovor. Já jsem tedy kušoval, ale v mém dětském mozku vrtal dál červíček pochybností, zda ten hodný pan Maxa je opravdu šťastný, že ač okraden, může být ve svém bývalém krámě prodávčem a národním správcem...

Brzy po „VÍTĚZNÉM ÚNORU“ roku 1948 zrušili soudruzi finanční stráž a táta ze dne na den přišel o práci...!

Jednou z otcových nezapomenutelných šťastných akcí v uniformě bylo odbavení výjezdu pánů Jiřího Hanzelky a Miroslava Zikmunda na jejich první zahraniční cestě. O tomto slavnostním výjezdu byl natočen filmový šot, který byl již několikrát promítán ve filmových týdenících té doby a později též v televizi u příležitosti jubilea obou slavných pánů cestovatelů. Ano, ten zteplil mladý muž v uniformě, přející oběma pánům šťastnou cestu a zvedající hraniční závoru, to byl opravdu, ale opravdu můj otec – a já jsem naň byl opět hrdý. To se stalo přesně dne 22. dubna roku 1947! Velký Javor, (1457 m/m) měl v ten den dosud koketně nasazenou bílou sněhovou čepičku...

Táta byl propuštěn po mnoha letech ze státní služby v rámci akce „70 000 úředníků do výroby“ a našel si těžkou manuální práci na pile v Alžbětíně, jiná v té době prostě v místě nebyla.

Též ve školství nastaly změny, poplatné komunistickým ideálům pro výchovu mladé generace. Byli odvoláni dosavadní školní inspektoři a nahrazeni novými, „spolehlivými soudruhy“, kteří radili zkušeným učitelům, jak a co mají učit. Kdyby však jen radili – oni si ty své „rady“ přímo vynucovali. Mamka z nich byla silně nervózní, což se někdy projevovalo i doma v rodině.

Já jsem byl v té době mladý devítiletý jinoch ještě s klukovskými zájmy a tyto rodinné problémy jsem vnímal spíše okrajově, stejně jako šestiletá Evička. Žili jsme v té době dost chudě. Nejhuře ze všech nedělních jídel jsem snášel takzvaný „falešný biftek“, což byla topinka s volským okem a brambory. A to nás postihlo v období, kdy jsem konečně měl začít růst a sílit...!

Má kariéra v hudbě tou dobou začala stagnovat, páni Antošové (mladý i starý) churavěli, nejspíš čekali, zda jim jejich živnost nebude také znárodněna. Do toho přišly Velikonoce Léta Páně 1950 a blížící se konec mého působení v církvi svatě římskokatolické. Mladý pan Antoš byl nemocen a starý pán se již nevyškrábal na kůr místního kostelíka k varhanům.

Oba si mě zavolali a pověřili posvátným úkolem zahrát na varhany při mši svatě tři písně jako doprovod sborového zpěvu všech věřících. Nejdříve jsem se zděsil, ale naléhání obou pánů bylo silné. Také jsem v koutku duše cítil jakousi povinnost vrátit touto drobnou úsluhou oběma pánům jejich několikaletou péči, a tak jsem svolil.

Což o to, s varhany v místním překrásném kostelíku, zasvěceném Panně Marii z Hvězdy, s netypicky baňatou věží jsem měl tu čest se seznámit již dříve. Pan páter Kopačka někdy, byl-li čas po mši svatě a venku přšelo tak, že nešel hrát ani fotbal, mě zavedl na kůr, našlapal měchy a já jsem hrál na základním registru z paměti lidové melodie, které mě právě napadly. Pocit to byl nádherný. Velebný zvuk varhan se nesl honosně liduprázdným kostelem, vracel se s ozvěnou a vzbuzoval ve mně lichterivé, leč klamně zdání vlastní důležitosti...

No jo, něco jiného ale je hrát jen pro kamaráda faráře a něco jiného pro široký zástup věřících, vkládajících do svého sborového zpěvu své naděje a očekávání od samotného Pánaboha. A tak jsem celý týden před Velkým pátkem pilně cvičil, aby má produkce dopadla pro všechny zúčastněné co nejlépe. Měl jsem zahrát tři celkem známé písně: „Již jsem dost pracoval...“, „Svatý, svatý, svatý...“, a na závěr celé mše chorál „Svatý Václave, vévodo České země...“

Vše kupodivu dopadlo dobře. Na smluvené, rafinované znamení (mobilní telefony nebyly), jsem vždy započal hrát danou píseň a lidé dole zpívali jako závodní andělé... Bodejť by ne, pro ně to byla rutina, pro mne, dítě, však stresová záležitost také proto, že někde v tom davu v přízemí byli i oba moji rodiče.

Po skončení obřadu jsme i s Vencou Štěpánkem, který mi statečně šlapal měchy, skromně čekali na kůru, až se kostel vyprázdní. Zřejmě z obavy, aby nás vděčný dav z lásky neumačkal.

Když pak jsme se konečně odvážili sestoupit po těch krkolomných točitých schůdcích, pod nimi stála již jen stará paní kostelnice, milá dáma s milým úsměvem, který nikdy neodkládala a pravila: „Díky, chlupci, bylo to krásné – a mladý pán je umělec“!

Doprovodila nás k vratům kostela a za námi je zamkla...

Spokojeni byli i oba páni Antošové i pan páter Kopačka. Ten však nám brzy poté zmizel z obzoru. Šuška (dnes bulvár) minila, že utekl „za kopečky“, jak se tenkrát říkalo. Cítil, že je zřejmě nejvyšší čas, a dobrý Bůh vedl jeho kroky...

Litovali jsme, zejména naše fotbalová parta. Dost nás toho naučil. Brzy nato jsme i s Vencou Štěpánkem své působení v kostele

ukončili. Bylo to i na přání rodičů. Obě naše maminky byly učitelky a komunisté církev potírali z jakési animální ideologické nenávisti. Nenašli se totiž v „Desateru Božích přikázání“.

Milí synové, snachy a vnučata, zavane-li vás cestovatelská touha někdy do Železné Rudy, navštivte, prosím, ten hezký kostelík a věnujte minutku ticha svému dědovi, který tam byl kdysi ministrantem a malou chvilku VARHANÍKEM.

Uslyšíte-li přitom tichounký zvuk varhan a sborový hlas zpívající „Svatý Václave – vévodo České země, kněže náš, pros za nás Boha, Svatého ducha, nedej zahynouti nám ni budoucím – Svatý Václave, kyrie eleison,“ pak vězte, že jest to pouhý produkt vaší autosugesce a moje maličkost, toho času bytem v záhrobí, s tím nemá nic společného!

Konečně se přiblížil dlouho očekávaný den „dětských šibřinek“, tedy maškarního plesu, pořádaného vedením Obecné školy za spolupráce aktivních rodičů. Pojem SRPŠ tehdy ještě nebyl znám.

Tato přehlídka dětských masek (vlastně šikovnosti rodičů) se konala opět ve velkém sále restaurace U PRINCŮ. Já jsem projevil vůli být přestrojen za rybáře, čehož se zhostil můj taťka, dle mínění zbytku rodiny dobře. Vyzdobil mne černým knírkem ala Adolf, bradkou stejného kalibru a otrhanou starou kazajkou, co visela v kůlně. Dost smrděla králíčinou.

Hodný táta mě navíc vybavil rybářským prutem s doopravdickým navijákem Stabil Rousek a na konec vlasce připevnil plastovou rybku. Celkový dojem byl dle mínění taťky úchvatný. Já jsem při pohledu do zrcadla nabyl téhož názoru, že přesně takto má vypadat současný úspěšný rybář a těšil jsem se na tu akci ještě víc!

Maminka měla na starost výstroj sestřičky, kterou pojednala jako mladou selku. Šikovně spíchla z různých hadříků (zbytky z odívání loutek) zajímavou koláž, napodobující zdařile jihočeský kroj. Mělo to i červenou sukni (lákadlo zájmu pro přítomné soudruhy), bílou blůzičku s nabíranými volánky a bílé podkolenky. Na hlavičku vtiskla mamka Evičce jako korunu věneček z umělého lučního kvítí. Díky sehranosti a svědomité péči obou rodičů o naše ustrojení vznikl krásný mladý pár, který byl ještě před odchodem na ples zvětšen tátovým fotoaparátém Autax, a to na dvorku u vodovodu. Toto památeční foto bylo dlouho součástí sbírky rodinných fotek, kde je však nyní, nevím.

Šlo se tedy korporativně na ten mumraj. Musím se přiznat, že jsem se tajně oddával naději, že by tam mohl přijít i můj tehdejší idol – Dagmar Mečířová. To byla alespoň dle mého názoru velmi krásná, způsobná a tajemná divenka, do které jsem byl asi zamilovaný. Byla o rok mladší, ve škole jsem ji občas zahlédl jen při korzování žáků chodbou o velké přestávce. Zjevem a chováním mi připadala jako princezna a jejím rodičům zřejmě též, protože ji přímo královsky hlídali. Bydleli v krásné vile na křižovatce silnice Klatovské a ulice Lyžařské.

Jenže milá Dagmar na dětský den nepřišla, čímž jsem se cítil raněn ve svých citech, ale jen na chvilku. Stejně bych se asi styděl požádat ji o tanec a notabene- co bych s ní tančil a za co bych ji asi tak držel?

Sestra Evka coby selka měla jednodušší úlohu. Se svými kolegyněmi z první třídy si klidňanko mlela to svý „kolo kolo mlýnský za čtyři rýnský“ či „zajíček v své jámce sedí sám...“ tedy věci, které měla nadřené ještě ze školy mateřské. Viditelně ji to bavilo, všiml jsem si.

Já zatím, zklamán nepřítomností mé princezny, jsem realisticky napřel svoji pozornost na dívky zde přítomné, respektive známé spolužačky ze třídy. Za tím účelem jsem vystoupal na podium coby statečný rybář na lovu. To abych upoutal pozornost publika. Uchopil jsem svůj nástroj do ruky (rybářský prut) a začal s nahazováním nástrahy do publika. Neuvědomil jsem si však, že plastová rybka na konci vlasce je dost těžká i v klidovém režimu. Fyziku jsme dosud nebrali, ale dnes již vím, že letící rybka o hmotnosti G rychlostí V může, je-li vržena na vzdálenost deseti metrů, způsobit zasaženému subjektu bolest, potažmo zranění.

„Áááuuu!“ Slyšel jsem zaznít výkřik odněkud zprostředka tančících. Rychle jsem začal navíjet vlasce ve snaze zamaskovat svůj počín. Několik tanečnic bylo vlascem pořezáno, několik jich naopak chudáka rybku podupalo. Po vytažení původně zelené rybky na podium jsem zkušeným okem rybáře shledal, že „má dost.“ Mé působení na podiu v roli kapitána Achaba se mi však zdálo příliš krátké. Proto jsem usoudil, že je třeba dát zhanobené rybičce druhou šanci.

Rozhoupal jsem konec prutu a rázným švihem ze záklonu opět nahodil... Bylo zřejmě dílem hodné sudičky, že moje milá rybka podruhé v akci trefila přímo doprostřed čelíčka moji spolužačku Věrušku Rubášovou, též hodnou a milou spolužačku ze sousedství. Být to některý z tatínek nebo nedej Bože pořadatelů, dostal jsem zajisté přes hubu.

Ale milá Věrka se na mne zdálky jen usmála a sáhla si na čelíčko, zda jí neprýští červená.

To však stál u mne již můj rodič mužského pohlaví, který celý incident zaznamenal. Ačkoliv nikdy neklel, nenadával a nepoužíval hrubých výrazů, zaslechl jsem z jeho rtů splynout cosi znějící jako „... hajzle!“ ale nebyl jsem si tím jist, snad řekl jen „dávej majzla!“ Preventivně mi odebral můj inventář (prut) a odnesl jej do šatny, možná frustrován výsledkem svého snažení v roli maskéra.

Já jsem zůstal na podiu jako opařený, zbaven své zbraně jako nahý v trní. Již jsem nebyl za rybáře, ale v otrhané smradlavé vestě, s knírkem pod nosem a nalepenou bradkou spíše za žebráka, v lepším případě lupiče či tuláka.

Sestoupil jsem dolů z výšin mezi prostý lid a šoural se k mamince pro slova útěchy. Té se mi dostalo kratinkým pohlazením po vlasech (snad to nebyl pohlavek) a též rady, abych se hned šel omluvit Věrušce.

Našel jsem ji uprostřed tanečního reje, uchopil za obě ruce a hopkal s ní jako nějaký indián kolem mučednického kůlu. Pak jsme se točili kolem dokola, s ostatními dělali „hada“ a viděl jsem, že se na mne nezlobí a že je taky šťastná.

Když maškarní rej skončil, šli mí rodiče domů společně s Evičkou i Rubášovými. Rubášovi – to byli naši dobří sousedé. Pan Rubáš cestou tátovi slíbil, že mu postaví chatu v Předenicích (byl šikovným tesařem). Otec mu naopak sdělil, že bude ve skleníku mít brzy rychlený jarní salát „král máje“, první ředkvičky a kedlubny a že se může kdykoliv zastavit... Tím byl obchodní kontrakt uzavřen.

Věrka a já jsme kráčeli za svými rodiči. Věrka mi řekla, že v tom kostele jsem hrál moc hezky. To mě dost potěšilo a kontroval jsem tím, že ona dnes hezky tančila v tom úboru Bílé Paní či Sněhurky. Tím bylo stvrzeno i naše přátelství.

Zanedlouho poté se na plaňkách dřevěného plotu v naší ulici začal objevovat bílou křídou psaný monogram V.R. + V.R. Domyslel jsem si, že se to týká mne a Věrky, poněvadž máme stejný monogram. Řekl jsem o tom Věrce, ona na to, že to nepsala a ani by ji to nenapadlo. Preventivně jsem tuto první vlašťovičku pak smazal, ale nazítří tam byla znova a na více místech. Znáte bulvár! Tak jsme to nechali být a denuncianta to přestalo bavit.

Konec šesté části.

Úryvek z knihy Moje blahé paměti

Autor: Václav Rezek

PRO CHYTRÉ HLAVIČKY

Liška obecná

Liška obecná (.....) je nejrozšířenější středně velká České republiky a vlastně i celé severní polokoule. Je lovena pro, případně v rámci sportovního lovu (obzvláště ve Velké Británii a jí kulturně ovlivněných zemích). Na kožešinu se i chová. Liška je relativně štíhlá šelma s poměrně dlouhýma špičatýma ušima a dlouhým huňatým Stavbou těla a lebky se liška jen málo liší od slabšího psa. Tělo je 100 až 140 cm dlouhé včetně oháňky a v kohoutku 30 až 40 cm vysoké. Oháňka měří 35 až 45 cm. Tělesná váha značně kolísá, udává se rozpětí 4 až 10 kg, výjimečně může přesáhnout i 12 kg. Nejobvyklejší barevná kombinace je srst na většině těla, dolní část obličeje, břicho a konec ocasu žlutobílé, nohy a uši na konci černé.

Nápověda: Vulpes vulpes, šelma, kožešinu, psovitá, ocasem, řezavá

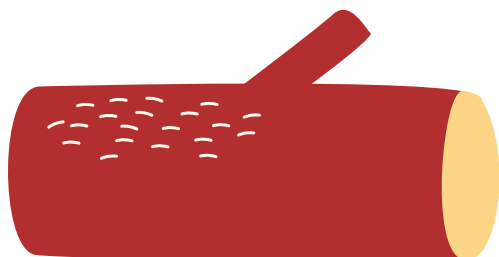
Viš, čím se liška živí?

je masožravec, v létě příležitostně požívá i rostliny a lesní plody. Živí se od větších brouků, hlemýždů a drobných hlodavců až po drobnou zvěř (bažant, zajíc,..).

Zkus nakreslit liščí obydlí.

Nápověda: Liščí nora je v zemi vyhrabané obydlí, které primárně slouží jako úkryt a prostor pro vyvádění mládat. Mimo období rozmnožování dává většina lišek přednost životu venku.

Vycházky v centrální Šumavě

Dne 6. 5. 1893 uspořádal prof. K. Klostermann (1848-1923) pro Klub českých turistů v Plzni přednášku s názvem: „Vycházky v centrální Šumavě“, ze které byl pořízen stenogram v češtině. V Plzni v té době vycházející německy deník „Pilsner Zeitung“ se ostře ohradil vůči K. Klostermannovi, resp. jeho přednášce v českém jazyce. V r. 1898 Klostermann ovdověl a ještě v témže roce se oženil s bohatou vdovou Barborou (Betty) Juránkovou, matkou plzeňské a šumavské ikony, Arna Juránka. Bydlel v Plzni, kde se nyní nachází Právnická fakulta. Jeho nevlastní dcera, operní zpěvačka, vystupovala pod jménem Růžena Klostermannová-Juránková. Bohužel, K. Klostermann a Arno(št) Juránek nikdy k sobě „přijatelnou cestu nenašli“.

Pro Železnorudský zpravodaj jsem záměrně vybral část uvedené Klostermannovy přednášky, kde mj. hovořil o Čeňkově pile. Dne 11. 06. 1871, před 140 léty, Č. Bubeníček (1807-1888) stál u zrodu slavného „vzájemně se podporujícího spolku plavců (vorařů), rybářů a pobřežných – Vltavan“, v pražském Podskalí. Stal se jeho prvním protektorem (sponzorem). Byl znám jako vlastenec, štědrý podporovatel různých veřejných spolků, hudební a divadelní nadšenec, bohatý velkopodnikatel se dřevem. Pro své podnikání, kromě jiných míst, si zvolil dodnes stále populární lokalitu, Čeňkovu pilu u šumavského Jelenova. Velké jméno získala doma i v zahraničí jeho dcera, Emilie Bubeníčková (koloraturní soprán). Měl pouze jediného syna, Čeňka Bubeníčka ml. Text příspěvku je původní, byly opraveny pouze zjevné chyby (!).

... Rejstejn, místo toto, ačkoliv samo o sobě je velmi neúhledné, — pokud se týče polohy, velice se zamlouvá. Leží v údolí a hory okolní jsou velice vysoké. Jsou to: „Hunger“, „Klaperle“, „Maierstein“, „Pavinovská hora“.

Všechny tyto hory chrání městečko před studenými větry, takže se dobře daří ovoce, zvlášť broskve, meruňky a víno, což se na Kašperských Horách nedaří. Rozdíl výše těchto dvou míst jest skoro 300 metrů a rozdíl ten jeví se již velikým v příčině rostlinstva. Na Kašperských Horách daří se jen jedinému ovoci a tím jest — „řežáb“. Cesta ze Sušice do Rejstejna trvá 2½ hodiny a jest dosti pohodlná.

Za Rejstejnem, proti vodě přestává již civilisovaný svět a musíme si gratulovati, dostaneme-li něco k jídlu. Krajina ve své kráse přírodní jest však skutečně pravou perlou celé Šumavy. Cesta vede po pravém břehu Otavy. Střídá se zde hora za horou. Nalevo a napravo příčná údolí, někde širší, jinde zas užší. Půl hodiny za Rejstejnem dělí se silnice, kterou se ubíráme. Jest to pěkně upravená silnička, která byla v poslední době dostavena. Odbočky vystavěli měšťané kašpero-horští za účelem vývozu svého dříví; první z nich vede na Ziegeuruck, Svojšín, kolem fořtovny Hochreitské na planinu „Heidelskou“ a z místa, kde ústí do silnice rejštejnské až do nejvyššího místa na planině Heidelské a odtud do Goldbrunu, činí rozdíl mezi těmito dvěma body asi 600 metrů. Stoupání jest poznenáhlé, takže, ačkoliv dobré tři hodiny trvá, toho ani nepoznáváme. I údolí svojšínského potoku turistům poskytuje veliké množství vznešených krás přírody a upozorňují na ně zvlášť, ježto myslím, že právě tou cestou se snad ještě nikdo neubíral. Jest to skrytý kousek světa, který teprve před několika léty stal se přístupným. Pamatuji se na tato místa ještě ze svého mládí, žil jsem tam a kamene by nebylo, jehož bych neznal, ale podivil jsem se nyní nemálo, jak tato krajina vypadá dnes, když ji lze dostoupiti. Dříve člověk neměl rozhledu, byl tu samý les, stráně hustě zarostlé, úpatí hor a stráně, jimiž potok protékal, nyní však všechno vysekali, takže lze nyní vidět, co jest napravo a co nalevo. Bylo to dříve úplně zastrčené místo. Zmíním se při té příležitosti o reminiscenci z dávných let, které jsem se dotknul ve svých feuilletonech v „Politice“ a v „Böhmerwaldskizzen“, které jsem vydal na doklad toho, jak nepřístupnou bývala krajina tato i dovoluji si uvést toto:

V.1330 Nakladatel Joža Pospíchal, knihkupec v Sušici.

Šumava - Sušicko.
Povydří: Čeňkova pila.

V těchto úžlabinách leží několik dědin, jsou to roztroušené dědinky, jen tu a tam jest několik dvorců pohromadě. Tuším roku 1853 nebo 1854 — celá tato věc jest zanesena v análech kostela rejštejnského, kam všechny tyto kostely patří farou — byla strašná zima a tolik sněhu napadlo, že ho takých spoust nikdo nepamatoval. Kdo tenkrát byl doma, ten se také z domova nedostal. Polní hospodářství jest nepatrné a lidé obyčejně nesklízejí tolik, čeho potřebují na výživu. Musí si přikupovati obilí a to na trhu v Sušici. Bylo to koncem podzimku — sníh lehl tenkrát dříve než kdy jindy, lidi nebyli ještě zásobeni. Napadl tedy sníh a o všech těch lidech nebylo více památky. Listopad, prosinec, leden, únor, březen, duben minul a nikdo se nepamatoval, že by byl viděl člověka ze Svojšína, neb ze Ziegenrucku. Tu najednou koncem dubna proskakovaly zvěsti pradivního rázu. — Říkalo se v Sušici, že tito lidé pomřeli hladu, a že mezi nimi vypukla nemoc „týf z hladu“, — že dočista vymřeli. Určitěji, vždy určitěji proskakovaly zvěsti ty, až konečně odebrala se tam komise — u nás se obyčejně se vším dlouho čeká — a co tam páni viděli, přesahovala skutečně všechnu hrůzu, kterou si dovede člověk představit. Více než polovina obyvatelstva těchto krajin přes zimu vymřela. Byla to zvláštní nemoc, která se zde vyskytla, a sice, jak ji lékaři jmenují „febris putrescens“, či horečka z hniloby.

Stalo se to takto: sníh zasypal úplně domky, takže soused k sousedovi měl zatarasenou cestu; potrava došla a tu z různého nezdravého zkaženého semene si upekli chleba a z tohoto jedovatého chleba povstala nemoc i úmrtnost.

Po celou zimu mrtvolky zůstaly v domě, neboť nemohli jich pro nakupený sníh odstraniti a byli tak slábi, že neměli síly jich odnésti; podařilo-li se jim někde odstraniti mrtvolky z domu, pokládali se šťastnými. Byly světnice, v nichž se přišlo na 5-6 napolo shnilých mrtvol. Tenkrát se spalovalo kde co po domech: nábytek, postele, slamníky atd., vůbec všechno, co zde bylo, poněvadž právem bylo se obávat, aby se nemoc ze svého zřídla dále nerozšiřovala.

Vraťme se nyní na silnici z Rejštejna k Bubeníčkově pile, která patří do Hirschensteina. Bubeníček byl jeden z oněch lidí, kteří byli prvními, jež ze Šumavy dříví odváželi. Upravil řeku tak, že nyní jest dobře splavnou. Balvany, které voda vyrvala, naplňovaly řeku tou měrou, že vory se jí bráti nemohly. Bubeníček dal je vybírat. Toto vybírání balvanů jest nejkrutější prací a litují těch ubožáků, kteří se jí podvolují.

Z pamětí mého otce, který v těch krajinách vykonával lékařskou praxi a ze svých pamětí vím, jaké bývají následky takových vodních prací; každou chvíli voda strhne nějaký balvan, jenž řít se, jest velice nebezpečným a noha pracujícího každým okamžikem uvázne v nějaké rozsedlině. Již práce v studené vodě sama o sobě jest namáhavou.

V těchto končinách utvořil si p. Bubeníček skutečný ráj. Místo, kde jeho villa leží, zakoupila nyní obec kašpersko-horská. Přimlouval jsem se u opatrného purkmistra starodávného tohoto báňského města, aby obec také něčím přispěla ku zvelebení této trochu zanedbané villy a aby ji upravila pohodlím, by se přilákali výletníci či tak zvaní „luffáci“ do této krajiny a zde přes léto bydleli. Neznal bych lepšího místa. Ovšem jak by se tam tací páni zásobovali potravou a jinými potřebami, jest otázka dosud nerozřešena. Jest pět čtvrtí hodin cesty do Rejštejna a spojení dalo by se provésti, však musela by se jeviti dobrá vůle faktorů, na kterých záleží a měšťanstva, které neosvědčuje přílišně k tomu ochoty.

Velice směšný obrázek skýtalo rozprodání jednotlivých předmětů ve ville Bubeníčkově se nalézajících. Byly to po většině předměty velice cenné; bylo upravení villy samé nádherné, neboť starý pán tisíce a tisíce zlatých byl na to věnoval. Když pak starý pán zemřel, mladý si villy nevšiml a tak tato zároveň s pilami pustla. Nyní skupili za babku i nábytek: pohovky, stolice, stoly. Žije tam sice p. nadlesní, ale jen prozatímne, i myslím, že ani ten tam dlouho nevydrží, neboť jest to veliká odloučenost od světa.

Nádržka na vodu, již p. Bubeníček tam byl zřídil, stojí za povšimnutí. Byloť zřízení její pernou prací a nepochopuji až dodnes, jak to provedli.

Z villy Bubeníčkovy může se jíti nyní buď na levý břeh Otavy, aneb zůstati na pravém. Jde se dosti upravenou silničkou, ba může se zde i dobře kočárem jezdit.

Asi čtvrt hodiny nad villou Bubeníčkovou počíná údolí „Šachtelli“, nejkrásnější to místo bez odporu v celé Šumavě. Otava, která se zde jmenuje „Vydra“, tvoří asi na šest kilometrů svého toku ustavičně slapy. Za velké vody jest zde hukot takový, že vlastního slova neslyšíme i při menší vodě hučí vody tak silně, že jest nám značně křičeti, chceme-li si rozuměti. Celé řečiště poseto jest ohromnými balvany šedožluté žuly, místy bělavé, místy zamdlé. Tyto ohromné balvany, když přijde velká voda, se skutečně valí a jest slyšeti, jak o sebe i narážejí. Po každé velké vodě má řečiště jiný útvar. K rehberské straně na levém břehu vypínají se vysoké kamenné svahy, jež mají různotvarné vrcholky. Někde vypadají jako staré hrady; říkají jim „Schlössel“. Táhnou se za sebou větší i menší. Na pravém břehu, kudy se ubíráme, stoupají hory dosti příkrě do velké výše a přecházejí pak v planinu „hajdelskou“.

Kladu na to váhu a musím to říci bez obalu: Kdo z turistů nemůže se zříci všech požitků a komfortů, na které v obyčejném životě zvykl, ku př.: na svůj řádný oběd a na svou sklenici piva, vůbec na primitivní potřeby civilisovaného člověka, tomu bych neradil, aby tam chodil.

Vím ze smutné zkušenosti, ačkoliv sám o sobě mohu říci, že jsem jako „rodilý Beduin“, tak že čtrnáct dní mohu žíti bez masa i piva, když obého nemám, že jsem toho postrádal a špatně jsem pochodil se svými hosty, které jsem tam prováděl, neboť nechtěl bych slyšet, jak mne proklínali, když jim bývalo všeho se zříkati.

Cestování v této krajině však přece stojí za tyto námahy a toto strádání. Zde v krajině vše jest zajímavým, zvláště v hlubokých lesích, v planinách a v pohraničných revírech. Krajina jest zvláštního rázu, ačkoliv z pralesu, jímž až do roku 1870 byla pokryta, nezbyly než zbytky zakrnělých lesů, stojících na bahnité půdě.

Každý nechť se dobře potravou zaopatří, kdo chce do těchto lesů se vydati, nemá-li snad nějakých příbuzných zde, po nichž by se mu poštěstilo dostat kousek uzeného masa. Dodávám k tomu, že toto uzené maso může vydržeti skoro celé čtvrt století, neboť visí půl roku v komíně a čpí kreosotem, dalšího půl roku visí na vzduchu na půdě tak, že stvrдне jako podešev. Musí se vařiti ve vodě šest hodin, než se uvaří, pak ale vypadá jako vydělaná teletina a musí býti žaludek silný, aby ho ztrávil. Ovšem, jsou lidé, kteří to snesou, ale mnoho takových není. Jiní opět nesnesou neustálé požívání mléka, což jim přivádí osudné následky. Nic platno, kdo se sem

ale mnoho takových není. Jiní opět nesnesou neustálé požívání mléka, což jim přivádí osudné následky. Nic platno, kdo se sem odváží, musí se spokojit s těmito dvěma druhy potravin a pak kašpersko-horským pivem.

Primitivnost je velká, nicméně se divím nesmírnému pokroku, který každým rokem více v oči bije. Před desíti léty divili se ještě tomu lidé tamnější, když jim chtěl někdo odkoupit vejce, máslo neb tvaroh, čehož všeho bývali nuceni upotřebiti ve své domácnosti, takže se mastilo a zadělávalo velice mnoho. Nyní však již chytráci žádají od cizinců sem přišedších za několik vajec 10 až 15 krejcarů, protože obchodníci již i do těchto nejzazších končin Šumavy pronikají a kupují, kde co jest. Potěšitelným úkazem jeví se, že tímto sice nevelkým obchodem otevírá se nový zdroj blahobytu pro zdejší chudý lid. Nicméně práce stěhuje se odtud zdejší lid a myslím, že za dvacet let nezbude zde ani jednoho.

Vichřice z roku 1870 zvrátila všechny bývalé poměry. Dříví, jež nahromadila zporáževší stromy, leželo zde ve spoustách a nezbývalo knížeti Schwarzenberkovi a obci kašpersko-horské nic jiného, než vysekati velké plochy lesa, by vystavěti mohli cesty a silničky, po kterých by odvezli nakupené dříví dolů k řece. Cesty ty zůstaly pak a tím spojen byl zálesácký svět tento s ostatním civilisovaným světem, však bohužel přijal od tohoto mnoho špatných věcí a dobrých zdráhá se doposud přijati.

Za dřívějších dob chodilo se do „Podroklaní“, kde byla fořtovna, střed pralesa. Nyní tam bydlí dvě rodiny drvoštěpů. Vysoký les zmizel. Činili sice různé pokusy zalesňovací; i jali se zakládati nové lesy, ale nechce se to dařit v těchto krajích, vichřicemi zmítaných, mrazných a ohromnými spoustami sněhu navštěvovaných. Zkoušeli to všelijak, i vráženými do země kůly podporovali mladé stromky, nicméně se kulturám zde nedařilo.

Přišla zima a sněhu na 5 až 6 metrů napadalo; i rozmačkal a zničil ten sníh vše. Stromky ty neměly totiž ochrany větších stromů. Při roztávání sněhu proměnila se půda v močál. Pohled na ty lesy je smutný, nikde malebný; stojí nicméně za to, podívati se na tuto část Šumavy, neb pohledu na tuto krajinu zvláštnímu dojmů, jímž, působí nerovná se nic v Čechách, ani v celé střední Evropě.

Jak jsem však nahoře pravil, každý, kdo sem cestovati míní, musí se zříci všeho pohodlí a spokojiti se pouze tím, čeho skýtá zdejší ráj. Jest to výlet ze Sušice dvoudenní a kdo nechce jíti pěšky, může částečně použiti i kočáru. Cesta vede ze Sušice do Rejštejna; odtud skrze „Schachtelei“ k Antigelhofu, pak do Mádrů, kde je obstojná hospoda; odtud pak několik silniček do nejdlejších pohraničních revírů.

Josef Růžička, Plzeň

VZPOMÍNKA

Dne 22. 9. 2021 uplyne 8 let, kdy tragicky zahynula naše milovaná dcera

Petra Zippererová-Kunclová.

Kdo jste ji znali, vzpomeňte s námi.

Děkujeme. Rodina Kunclova.

Čas ubíhá a nevrací, co vzal, ale kdo v našich srdcích žije, ten neumírá...

Název našeho města vznikl díky nalezištím tehdy strategické suroviny. Zpracování železné rudy zaměstnávalo nejen hutníky, uhlíře nebo třeba sekerníky. Také (*tajenka*) zastávali důležitou roli. Díky jejich pryskyřicovým produktům správně fungovaly všechny pohyblivé části vodních kol, hamrů a povozů.

	PENĚŽNÍ POUKÁZKA	INDICKÝ CHLĚB	STŘELNÁ ZBRAŇ	MALÝ STATOR		PROTIKLAD	OBYVATEL SUMATRY	REGISTR. TUNA (ZKR.)	ITALSKÝ VÍTR	DORUČIT BICYKLY	TROPICKÉ OVOCE
ČESKÝ SPISOVATEL					OBROZENÍ						
PŘEDSTA- VENÝ KLÁŠTERA					OCHRANITEL Tajenka						
NESAHAT (OB.)								ADOLF (DOM.) RÁJ (SLOVEN.)			
	TAPETA (ZAST.)	MUŽSKÉ JMÉNO MĚKKÝ KOV							STARŠÍ ZÁJMENO VOJ. POZ- DRAV (ZAST.)		
LISTNÁČ						VÝLUČNÁ SKUPINA ŽENSKÉ JMÉNO					
STAROVĚKÝ ARMÉN							JAKSI KAMPAK				
KDO VEDE POLEMIKU								LYŽAŘSKÝ ODDÍL (ZKR.) PŘEDLOŽKA			INICIÁLY TURNEROVÉ
INICIÁLY HEREČKY VEJ- MĚLKOVÉ			OBROVSKÝ PRAK TROPICKÁ DŘEVINA								
KÓD LETIŠTĚ TORRANCE				SPLÉST ZMEN- ŠOVAT							
ALAROD, BATAK, APE, NÚN, ORA, TOA	CITO- SLOVCE TIŠENÍ	ŘEKA MAROKA ČÁST ÚST				TAKTO					
STRÁVIT											
SLOVENSKÉ MĚSTO											
ODBORNÍK VE STATICE											

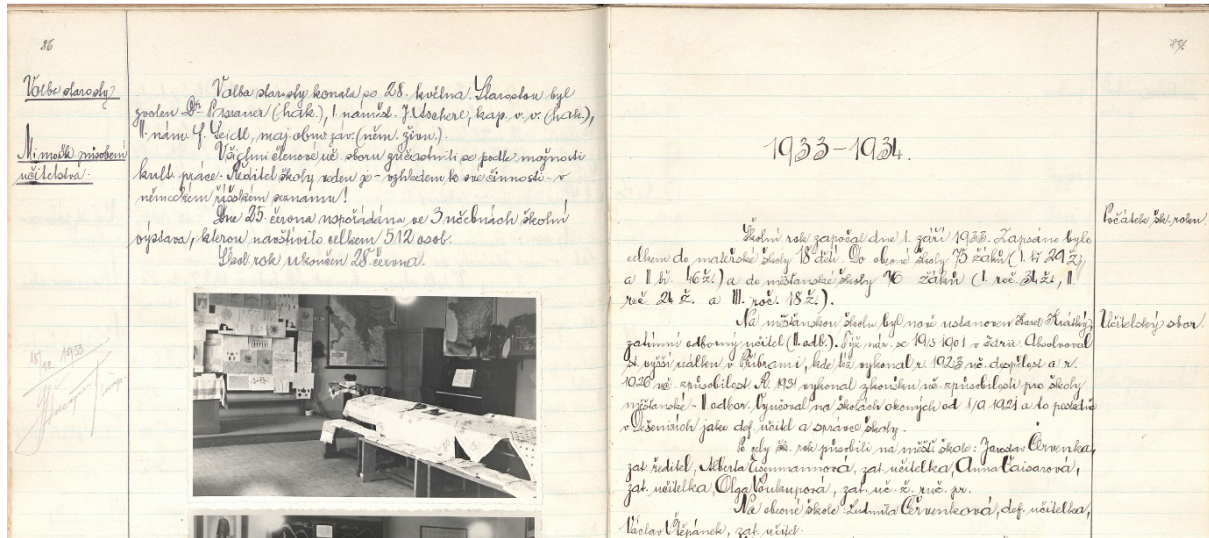
SOUTĚŽÍME!

Přineste tuto vyluštěnou stránku do infocentra (ul. 1. Máje 12 - vhod'te do schránky **nejpozději do 30. 9. 2021**) a můžete vyhrát věcnou cenu, naši Železnorudskou čepici, nebo čelenku dle vlastního výběru. Stačí vyplnit jméno a telefonní číslo, abychom výherce mohli kontaktovat. Přejeme hodně štěstí.

JMÉNO a PŘÍJMENÍ:

TELEFONNÍ ČÍSLO:

ČESKÁ MENŠINOVÁ ŠKOLA V ŽELEZNÉ RUDĚ – 5. část

V tomto díle se chci věnovat osobě pana Jaroslava Červenky, správce školy a později řídicího učitele, který pocházel z Prahy. V Železné Rudě působil deset let a svou uvážlivou moudrostí vedl spolu s kolegy žáky k vzájemnému respektu, ohleduplnosti, přímosti a čestnosti a staral se o jejich všestranný rozvoj.

Veřejná knihovna byla sice založena už v roce 1921 s 88 svazky a pan Červenka od svého příchodu v roce 1926 o ni po osm let pečoval. Knihovna byla rozdělena na žákovskou, pro veřejnost a později také na učitelskou a počet knih i jejich výpůjčky měly stálou stoupající tendenci. V roce 1934 převzal knihovnu pan učitel Karel Krátký. Před zánikem školy už celkový počet svazků dosáhl jednoho tisíce. Kromě četby knih měli žáci možnost odebírat různé časopisy např. Vesmír, Vzkříšení, Lípa, Mladý letec, Mládí, Mladý svět apod.

Římskokatolickému náboženství vyučoval léta místní děkan Ondřej Úlovec, který koncem 30. let odchází do důchodu. Podotýkám, že tento kněz má zásluhu na pořízení tří nových kostelních zvonů v roce 1922, ale z nich po druhé světové válce zůstal ve zvonici pouze jeden.

Je obdivuhodné, že pro několik dětí jiného vyznání sem přijíždějí lektori z různých míst. Pro výuku tzv. československého náboženství sem dojížděl farář z Klatov a židovské zajišťoval rabín z Nýrska. Ale o posledně zmíněném už od roku 1933 v kronice žádná zmínka není. Krátce sem přijížděl také farář českobratrského náboženství.

Pan řídicí učitel Červenka dbal o prezentaci školy, a tak v závěru školního roku 1927 – 1928 byla prvně uspořádána výstava ručních prací a kreslení žáků v jedné třídě a potom se každoročně pořádaly buď v učebnách nebo ve vestibulu nové školy. Později byly do výstav zařazeny i předměty vyrobené dítky MŠ. A jak zápisy hostů dokládají, o výstavy dětských prací projevovala veřejnost velký zájem.

Znalosti a dovednosti žáků učitelé rozvíjeli také v klubech, dnes řekneme v zájmových kroužcích. Pěvecký i hudební vedl Jaroslav Červenka, fotografický a přírodovědecký Karel Krátký, sportovní a technický Václav Štěpánek a klub hospodyněk měla ve své péči paní učitelka Olga Bečvářová - Soukupová. Učitelé byli činní také v různých organizacích jako Sokol, Národní jednota pošumavská, Ochrana matek a dětí, někteří pracovali v místním školském výboru a také v obci. A právě pan Jaroslav Červenka pracoval v obecním zastupitelstvu v komisi sociální, personální a chudinské.

„30. dubna 1933 konaly se obecní volby. Podáno celkem 5 kandidátních listin: 1. Němečtí živnostníci obdrželi 353 hlasů – 6 mandátů, 2. Česká volební skupina 196 hlasů – 3 mandáty, 3. Německá národní strana soc. 747 hlasů – 14 mandátů, 4. Německá sociálně demokratická strana 285 hlasů – 5 mandátů a 5. Německá křesťanská soc. strana 113 hlasů – 2 mandáty.

Za Českou volební skupinu byli zvoleni: Jaroslav Červenka, ředitel české školy, Jaroslav Lukavský, majitel hotelu Praha a Tomáš Mikuška, inspektor finanční stráže. ... Průběh předvolební byl často pohnutý a agitace všech stran velmi ostrá,“ posteskl si v kronice řídicí učitel.

Zřejmě to byl už začátek vyhrocování vztahů mezi oběma národnostmi. Krátce po těchto volbách byla rozpuštěna Německá národní soc. strana jako státu nepřátelská, proto po starostovi Dr. Passauerovi z této politické strany nastoupil nový starosta Josef Skalitzky, učitel německé školy. O něm zanechala svědectví paní Marie Antořová, že za války byl činný jako Samann. 26. 5. 1935 se konaly volby do obcí a zemí. A jen pro dokreslení politické situace uvedu, kolik hlasů získaly některé strany našeho okresu: Komunistická strana ČS – 17, Čsl. strana lidová – 12 a Henleinova strana 1297 hlasů.

Místní školní výbor poskytl prostředky na zakoupení staršího loutkového divadla, a tak hned v tom roce 1928 – 1929 sehráli učitelé pro děti 8 představení. Loutky se určitě těšily oblibě malých diváků, a počet představení vzrůstal.

V listopadu 1936 byl pan Jaroslav Červenka jmenován inspektorem státních škol národních v Podbořanech a prozatímní správou školy byl pověřen definitivní odborný učitel Karel Krátký.

„V mimořádné konferenci dne 14. listopadu 1936 rozloučil se odbor. učitel K. Krátký a učitelský sbor s odcházejícím ředitelem Červenkou a učitelkou Lidmilou Červenkovou. V proslovu probral a zhodnotil desetiletou práci ředitele Červenky v životě školním i veřejném. Zhodnotil jeho úspěchy, kolegiální jednání a poděkoval mu jménem celého sboru.“

Ještě v roce 1937 učitelé rozhodli o vybudování stálého loutkového divadla ve školní pracovně. Bylo postaveno jeviště, pan inspektor

Čondl se postaral o záclony a jiné potřeby, učitelky šily a oblékaly loutky. Po prázdninách bylo vše dokončeno. Také dětská divadelní představení se těšila velkému zájmu veřejnosti a jejich poslední vystoupení s hrou Sněhurka se odehrálo 21. 3. 1937 v sále pana Prinze. Výtěžek byl určen na zakoupení potřeb pro školní film, aby se škola zmodernizovala. „Zakoupen byl aparát značky Kodak 16 mm v ceně 3000,- Kč, zaořňovací zařízení a různé potřeby. Školního filmu bylo pak s úspěchem používáno při vyučování.“ Bohužel, už jen krátce. Takže údělem pana učitele Karla Krátkého bylo vést školu necelé dva roky v těžké době národnostních nepokojů až do zániku české menšinové školy po mnichovském diktátu.

Připravila Lidmila Kováčsová

VSTUP ZDARMA

**11.09.
2021**
U FOTBALOVÉHO
HŘIŠTĚ
V ŽELEZNÉ RUDĚ

**FESTIVAL
"VEČER PRO
ŽELEZNORUDSKO"**

PROGRAM:

11:00 OTEVŘENÍ STÁNKŮ S OBČERSTVENÍM
12:00 ZAHÁJENÍ FESTIVALU
12:10 PAHEYL "POWER-ROCK"
14:30 BEAT SISTERS "HARD ROCK-ROCK"
17:00 AKROBAT "ROCK"
19:30 RAPETE "ROCK-RAP"
21:00 ALKEHOL REVIVAL "PUNK-ROCK"
23:00 KONEC FESTIVALU

**POŘADATEL: ENVIRONMENTÁLNÍ A INFORMAČNÍ CENTRUM,
1. MÁJE 12,
34004 ŽELEZNÁ RUDA, EMAIL:
ENVICENTRUM@ZELEZNARUDA.CZ, TEL. ČÍSLO: 606675991.
ZMĚNA PROGRAMU VYHAZENÁ POŘADATELEM.**

KALENÁRNÍ PŘEHLED AKCÍ - LÉTO 2021

KRÁTKODOBÉ AKCE

TERMÍN	NÁZEV AKCE	POŘADATEL, MÍSTO	KONTAKT
4. 9.	II. ročník závodů kočárků v Železné Rudě - STROLLERING	Chata Ořovský	724 377 978 orovsky@seznam.cz
11. 9.	Večer pro Železnorudsko Celodenní hudební festival (country, rock).	město Železná Ruda u fotbalového hřiště.	606 675 991 envicentrum@zeleznaruda.cz
11. - 12. 9.	Enduro Race Špičák Závod české endurosérie v cyklistickém enduru.	SKI & BIKE ŠPIČÁK	724 377 978 orovsky@seznam.cz
18. 9.	Uklidíme Železnorudsko Pojďme udělat okolí hezčí. Úklidová akce v rámci Světového dne úklidu.	Environmentální centrum Železná Ruda	606 675 991 envicentrum@zeleznaruda.cz
18. 9. - 19. 9.	Hojsovecká pouť Dvoudenní pouť s hudbou, občerstvením i atrakcemi.	Milan Kříž Hojsova Stráž	602 293 443

DLOUHODOBÉ AKCE

TERMÍN	NÁZEV AKCE	POŘADATEL, MÍSTO	KONTAKT
1. 6. - 30. 9.	Prohlídky železnorudského kostela Panny Marie Pomocné z Hvězdy – vždy pondělí, středa a pátek v 9 hodin.	paní Kováčsová kostel v Železné Rudě	732 771 807
1. 6. - 30. 9.	Komentované prohlídky kostela Neposkrvněného početí Panny Marie v Hojsově Stráži – vždy v sobotu od 19 hodin	pan König kostel v Hojsově Stráži	605 226 518
12. 6. - 26. 9.	Vláčkem Šumavláčkem na Černé Jezero Jezdí každý den kromě pondělí.	město Železná Ruda	376 397 033 itc@zeleznaruda.cz
26. 6. - 3. 10.	Letní turistická soutěž 2021 „Poznej krásy Železnorudska!“	ITC a EC Železná Ruda	376 397 033 itc@zeleznaruda.cz
1. 7. - 31. 8.	Prohlídka expozic Environmentálního centra v Železné Rudě Termín dle domluvy, vždy minimálně 48 hodin předem.	ITC a EC Železná Ruda	606 675 991 envicentrum@zeleznaruda.cz
10. 7. - 31. 8. 14:00	Výstava Mladé výtvarné skupiny ze Šumavy Výstava je zahájena vernisáží.	Hojsova Stráž, Galerie nad Starou poštou	733 544 104 m.vorackova@atlas.cz

Upřesnění k akcím či jejich doplnění naleznete v Železnorudském zpravodaji nebo na www.zeleznaruda.cz, popřípadě na telefonu 376 397 033 a e-mailu itc@zeleznaruda.cz.

Jako pravidelný měsíčník vydává Železnorudský zpravodaj město Železná Ruda, Klostermannovo náměstí 295, 340 04 Železná Ruda.
Registrováno Min. kultury pod číslem MK ČRE 11849.
Elektronická verze: www.zeleznaruda.cz

Redakční rada: Filip Brož, Filip Smola, Petr Najman, Mirka Frenzllová a Adéla Brožová.
Příjem inzerce: mistostarosta@zeleznaruda.cz, e-mail redakce: redakceZZ@email.cz.

Náklad: 1300 výtisků. Uzávěrka 25. každého měsíce.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky zkrátit či neotisknout. Město Železná Ruda ani redakce nenese odpovědnost za skutečný průběh zde inzerovaných akcí. Za obsahovou správnost příspěvků ručí autor a nemusejí vyjadřovat názor či postoj redakce a města.